

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 148/2018
14.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Јасминке Станојевић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, решавајући о захтеву Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Сектора за бригу о породици и социјалну заштиту, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда II-3 У 2896/17 од 22.02.2018. године, уз учешће АА из ..., кога заступа пуномоћник Љубомир Јовановић, адвокат из ..., ..., као противне странке, у предмету разрешења директора установе, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба АА из ... и поништено је решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Сектора за бригу о породици и социјалну заштиту број 119-01-32/17-09 од 09.02.2017. године, којим се тужилац разрешава дужности директора Дома за смештај старих лица ...

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац истиче да, на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима, ако се тужба уважава, суд пресудом поништава оспорени управни акт у целини или делимично и враћа предмет надлежном органу на поновно одлучивање, осим ако у тој ствари нови акт није потребан. Указује на одредбу члана 43. Закона о управним споровима и сматра да је побијаном пресудом Управни суд решио у спору пуне јурисдикције, јер је навео да не постоји обавеза за тужени орган да донесе ново решење, па предмет није вратио надлежном органу на поновно одлучивање. Истиче да је Одељење за инспекцијски надзор Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања дана 06.07.2016. године извршило ванредни инспекцијски надзор у Дому за смештај старих лица ... над законитошћу рада Дома. Записником о ванредном инспекцијском надзору од 06.07.2016. године констатовани су одређени пропусти и неправилности у раду Дома за смештај старих лица ... Такође је утврђено да се Правилник о начину исплате

и трошењу средстава за сопствене потребе корисника – депарца од 24.07.2013. године не примењује у пракси. Основно јавно тужилаштво у Прокупљу је дана 13.11.2017. године поднело Основном суду у Прокупљу оптужни предлог против АА, а предмет се води под Кт бр. 552/16, због постојања оправдане сумње да је, у својству директора Дома, извршио продужено кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ и предложило да суд АА изрекне меру безбедности забране вршења позива, делатности и дужности из члана 85. КЗ и да га суд огласи кривим и осуди на казну затвора у трајању од осам месеци. Сматра да су ово довољни разлози за доношење решења о разрешењу директора Дома за смештај старих лица ... и предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи, побијану пресуду укине и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбаци, као недозвољен, и обавезе подносиоца захтева да му надокнади трошкове на име састављања одговора на захтев у износу од 16.500,00 динара и таксу по одлуци суда.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, оспореним решењем о разрешењу дужности директора Дома за смештај старих лица ... од 09.02.2017. године је повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде правила поступка су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреде правила поступка, уз правилну примену материјалног права.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" 33/97 и 31//01 и "Службени гласник РС" 30/10) је прописано да, у осталим управним стварима, образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење како је дато у диспозитиву.

Како оспорено решење не садржи правне прописе и разлоге, због којих је тужени орган нашао да су испуњени прописани услови за разрешење тужиоца дужности директора Дома за смештај старих лица ..., правилно је, и по налажењу Врховног касационог суда, Управни суд тужбу уважио и поништио оспорено решење о разрешењу дужности директора Дома за смештај старих лица ... Правилно је, такође, Управни суд оценио да разлози образложења туженог органа из одговора на тужбу не

могу да отклоне наведене недостатке образложења оспореног решења. При томе је правилно Управни суд нашао да не постоји обавеза да тужени орган донесе ново решење и није вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, јер је оспорено решење донето по службеној дужности, па су супротни наводи захтева неосновани.

Неосновани су наводи захтева да је Управни суд побијаном пресудом одлучио у спору пуне јурисдикције у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима. Побијана пресуда није донета у спору пуне јурисдикције, већ је Управни суд само поништио оспорено решење због повреда правила поступка која су од утицаја на решење ствари.

Подносилац захтева у наводима захтева даје разлоге за разрешење тужиоца са места директора установе, али ови разлози из захтева не могу да отклоне недостатке оспореног решења, као ни што одговор на тужбу није могао да надокнади изостанак образложења оспореног решења.

Налазећи да остали наводи захтева нису од утицаја на другачије одлучивање о законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву противне странке за накнаду трошкова на име одговора на захтев и трошкове такса, Врховни касациони суд је нашао да одговор на захтев противне странке није од значаја за одлучивање, да трошкови нису били нужни, а да трошкови такса нису опредељени, па је на основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, а имајући у виду одредбу члана 154. став 1. и члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 14.06.2018. године, Узп 148/2018

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић